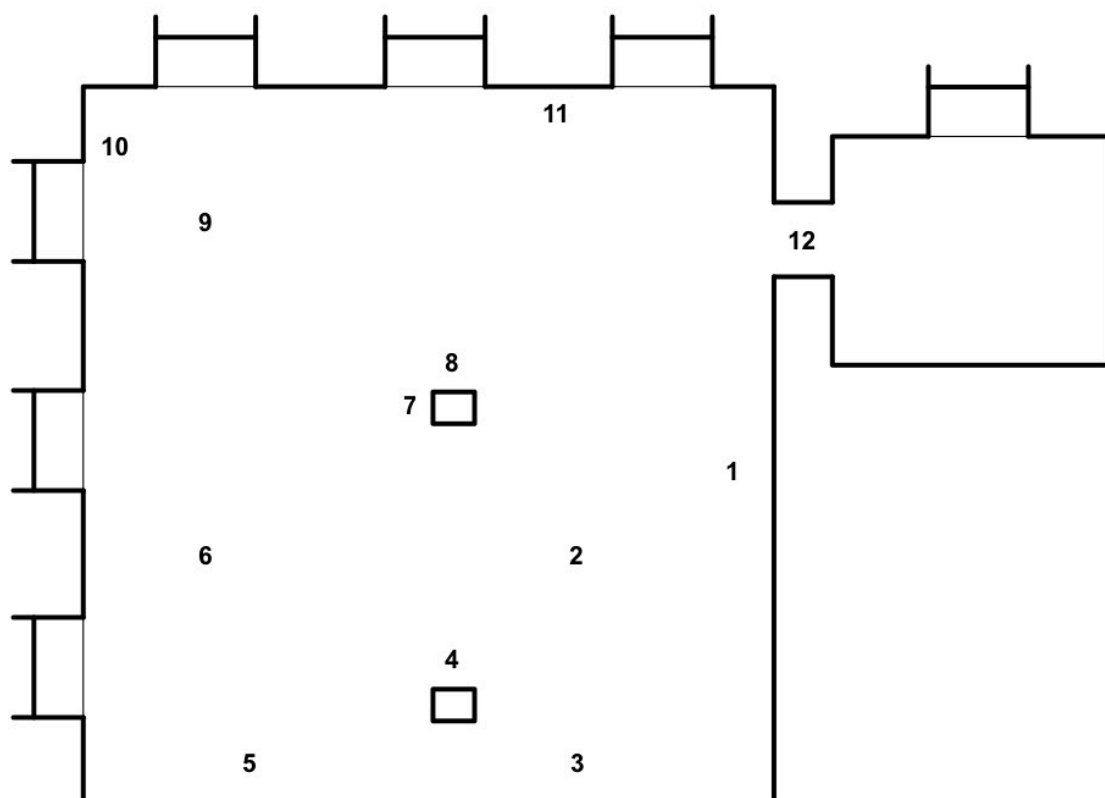

There Are Dreams That Walk With Us in Our Shadowy Reality

Maria Băcilă, Lorena Cocioni, Nicoleta Mureș, Mihaela Vasiliu (Chlorys)

22.07 - 28.08.2021

- 1 - Maria Băcilă, *never trust a bitch who dreams shit like this, worst mistake of my life*, 2021, instalație
- 2 - Mihaela Vasiliu (Chlorys), *Instrument (caval & sunătoare)*, 2021, fier, tigvă, caval, ceară
- 3 - Nicoleta Mureș, *Imnul viselor căzute*, 2021, video loop
- 4 - Nicoleta Mureș, *Găsește-l în ochii tăi*, 2021, print pe textil
- 5 - Nicoleta Mureș, *Înainte să te trezești*, 2021, video loop
- 6 - Lorena Cocioni, *Ruinele nopții*, 2021, ceramică glazurată, oțel, sticlă
- 7 - Mihaela Vasiliu (Chlorys), *Instrument (liră)*, 2021, fier, ceramică, fibră de nylon, corzi de chitară
- 8 - Lorena Cocioni, *Ruinele nopții*, 2021, ceramică glazurată
- 9 - Mihaela Vasiliu (Chlorys), *Instrument (tigvă)*, 2021, fier, tigvă, ceramică, sticlă suflată
- 10 - Lorena Cocioni, *Ruinele nopții*, 2021, ceramică glazurată
- 11 - Mihaela Vasiliu (Chlorys), *I Am a Strange Loop*, 2021, boxe active, mixer, player
- 12 - Lorena Cocioni, *Ruinele nopții*, 2021, ceramică glazurată, inox

Maria Băcilă

pov: ziua ??, programul tău de somn s-a futut, pentru eternitate. cum poți să fii atât de tânără și atât de obosită? îngerii discordului încearcă să vorbească cu tine. ai uitat să îți iei whitepill-ul azi? te-ai trezit și ai ales violența încă o dată? totul pare atât de departe, când a fost asta. virezi pe valul sin al timpului nonlinear. hard af. îți vezi gândurile în interiorul craniului, ape sălbatice trăgând omnidirecțional, izbindu-se unele de altele și trecând peste tine. corpul tău de apă devine corpul lor de apă, îmbinate, dizolvate reciproc și permanente; umbra unei atingeri, adânc în heart drive-ul tău, iubitul tău din vis mângâindu-ți părul. "we're all gonna make it" șoptești, adormind. nemaifiind aici, ape sălbatice vor înghiți pământul.

3
măria
Artist
✦ * ✨ ✨
EKS
e-ncryptor
Βάρκοζοφιλ in THE MACHINE
horrifying sensitive post
??++

Este o artistă audiovizuală din Transilvania, care locuiește și studiază în Viena. Practica ei trăiește între dialecte ezoterice, estetici naive și teoriile (auto)critice ale comunităților online, de la servere crypto la schizoshitposting, mișcându-se ca o fragmentare de identități într-o societate post-internet, pentru totdeauna.

Lorena Cocioni

Ruinele nopții rescrie narațiunea rutinei de somn a unei femei, într-un ritual al dezmembrării corpului similar procesului de autopsie, doar că recontextualizat în propriul dormitor. [1] Figura feminină amintește de Corinna, nimfă – probabil prostituată - din poezia lui Jonathan Swift „O frumoasă, tânără nimfă mergând la culcare” (1731). În poezie, ea este înfățișată în trei portrete distincte, toate căpătând formă în intimitatea camerei sale: întoarcerea sa acasă la finalul zilei și rutina toaletei înainte de culcare, somnul ei tulburat de vise și, în final, trezirea sa înapoi la o realitate care se dovedește a fi dezastruoasă. Pregătindu-se de somn, ea își dă jos părul artificial, își extrage ochiul de cristal, își îndepărtează dinții și corsetul cu nervuri de oțel, împreună cu întregul ansamblu de piese care o susțin. Cu toate acestea, ea nu este nici pe departe un dispozitiv mecanic și nu îi lipsesc funcțiile biologice sau anatomia umană. Corinna doar are grijă să-și conserve părțile trupului pe timpul nopții, își șterge globul ocular și îl așează ușor deoparte înainte de a-și desface cu iscusință corsetul metalic, apoi se culcă. Această rutină de reconstruire zilnică este surprinsă ca un act anevoios, mai ales că anumite părți ale corpului său par a fi fost pierdute, deteriorate și transformate în timpul nopții. Povestea Corinnei invocă latura nocturnă la fel de mult cum ne amintește de sinele nostru diurn, de corpuri epuizate fizic, exploatate sau lipsa de bunăstare a lucrătorilor în orice muncă umană. „Ruinele nopții” te poartă printre misterele nopții, o călătorie printre „ruinele” sale, între corporalitate, anatomie, imaginar, podoabe corporale și psihic.

[1] Tita Chico, *Designing Women: The Dressing Room in Eighteenth-century English Literature and Culture*, 2005, p. 138.

Lorena Cocioni (n. 1995, România) trăiește și lucrează în București. Explorează modalitățile prin care întrepătrundem în mod constant împrejurimile și ne transformăm ca răspuns la acestea, înregistrând istoria pe corpurile noastre. În practica ei folosește adesea simțurile corpului și componenta ritualică a activităților zilnice, precum spălarea, pieptănarea părului și îngrijirea corpului. Alături diferite materiale (săpun, pene, metal și altele) pieselor ei de ceramică, plasându-le cu un picior în trecut și celălalt în viitor.

Nicoleta Mureș

Multe dintre orele treze petrecute în lumina albastră a ecranelor digitale tind să perturbe somnul sau tabieturile nocturne. Un operator al computerelor visează la un corp ce revine într-o formă care desface limitările fizice astfel încât nu mai e nimic ce să limiteze obișnuința productivității. Singurul protest care pare că ne mai rămâne în fața acestei ordini a muncii capitaliste este o dorință de a transcende experiența cotidiană prin flashback-uri de imagini, secvențe de vise, fantezii și narațiuni intercalate, care ar fi bine să rămână neelucidate.

„Modernii au instrumentat lumina artificială pentru a cuceri întunericul, a dezvrăji noaptea și a crea noi medii și artă. Colțurile întunecate, neatrinse de lumina artificială, și-au păstrat calitățile aceluși întuneric antic, indiferent de etichetele sale moderne: gotic, sublim, inconștient, straniu.” Noam M. Elcott, *Artificial Darkness*

Ascunși în fascinația responsabilităților zilnice, indivizii par a fi pierduți și uluiți, prinși în acea zonă intermediară - locul dezorientării, acolo unde individul se dezbracă de statutul anterior sau de o identitate fixă, dar nu devine încă ceea ce va avea să fie.

Nicoleta Mureș (n. 1996) trăiește și lucrează în Cluj-Napoca. Colajele sale digitale prezintă imagini ale unui viitor distopic, în care personajele sunt imersate într-o realitate virtuală și se confruntă cu emoții ireale, fiind influențate de modul în care tehnologia alimentează dorința de consum a umanității.

Mihaela Vasiliu (Chlorys)

Disponerea unei orchestre de instrumente muzicale inventate oferă invitația - biletul de acces către o lume liminală. Semnificațiile simbolice ale efigiilor sunt obscure, iar relația dintre forme și funcțiile lor muzicale, nesigură. Efigiile muzicale au servit dintotdeauna ca talismane și au fost folosite pentru a lega tărâmurile muritoare și nemuritoare, sau realitatea și lumea viselor. Perforațiile fluietului au fost considerate cândva ca aparținând diavolului. Într-o poveste din folclorul bulgar, diavolul încearcă să învingă un cioban printr-o întrecere muzicală. Lăsând ciobanul să adoarmă, diavolul îi punctează cavatul, dar în loc să distrugă instrumentul, reușește doar să-l facă să cânte și mai bine, jucându-și astfel propriul plan. În Macedonia de Nord, fluierul este cunoscut sub denumirea de „glasnici” care înseamnă tocmai „a da voce”. Un păianjen care țese harta viselor, un păianjen ca ghid prin țesătura spațiu-timp. O breșă de evadare din acest mediu halucinant care e lumea lucidă.

„Am observat că visele sunt pe atât de simple sau de complicate precum visătorul lor, doar că sunt întotdeauna cu puțin înaintea conștiinței visătorului.” – C.G. Jung

„Cât de mult te poți suporta pe tine însuși? Poate ai nevoie de acele opt ore de întrerupere pe zi doar pentru a trece peste șocul de a fi tu însuși.” – J.C. Ballard

Mihaela Vasiliu (Chlorys) este o entitate muzicală & vizuală, face parte din familia Queer Night, artistă Shape Platform ediția 2017 și din 2016 până în prezent, membru fondator al platformei Corp., cu focus principal pe reprezentarea & promovarea identităților queer (trans, non-binary, etc.). De doi ani este rezidentă Noods Radio, unde se ocupă de show-ul „Alien Flora”.